

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: T.L.A.T., zastoupené: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2016 č.j. OAM-133/ZA-ZA11-HA11-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně v žalobě tvrdila nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b), § 14, §14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu. K neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobkyně uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých vymahačů dluhů v domovské zemi. Zároveň jí reálně hrozí, že státní orgány ji nebudou schopny před těmito aktéry a jejich protiprávnímu

vydíráním ochránit. Navzdory jednoznačně vyznívajícím podkladům o zemi původu a logickému tvrzení žalobkyně správní orgán podle žalobkyně nepochopitelně dospěl k závěru o neprokázání důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Žalobkyně poukázala na to, že ohledně břemena důkazního je zapotřebí tzv. přiměřené pravděpodobnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26.3.2008 sp.zn. 2Azs 71/2006 „*přiměřená pravděpodobnost je dána, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.*“ Dle žalobkyně správní orgán nerozhodoval v souladu s uvedenou judikaturou a vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v její neprospěch. K neudělení humanitárního azylu žalobkyně tvrdila, že nelze z rozhodnutí správního orgánu dobře vysledovat úvahy a hodnocení důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně má i v tomto směru rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) žalobkyně uvedla, že postačí naplnění hrozby mučení či krutého či nelidského zacházení nižší intenzity než dle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména nemusí být prokázáno pronásledování. Dle žalobkyně vyšlo dostatečně najevo, že je eálná hrozba vážné újmy v případě vycestování proto, že nedojde ze strany státních orgánů k ochraně žalobkyně před nebezpečnými praktikami soukromých vymahačů dluhů, kteří jí už vyhrožovali. K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu žalobkyně uváděla, že správní orgán pouze uvedl, že případné vycestování žalobkyně nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z judikatury NSS přitom vyplývá, že takto nelze apriori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (*rozsudek sp.zn. 2Azs 14/2010 ze dne 17.9.2010*).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně v ČR pobývá nepřetržitě od 10.1.2011, kdy přicestovala za manželem. Bylo jí vydáno povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem na jeden rok. Poté žádala neúspěšně o povolení k pobytu v ČR za účelem podnikání a platnost posledního víza skončila v únoru 2016 a následovalo výjezdní vízum. Cizineckou policií jí bylo oznámeno, že musí odcestovat, neboť jí už nebude vydáno řádné vízum. Dosud nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Do Vietnamu se žalobkyně nehodlá vrátit kvůli nesplaceným dluhům. Od známých si vypůjčila na vysoký úrok a prodala dům, což na splacení dluhu nestačilo. Dluh se pohybuje okolo sedmi milionů korun. Při návratu by žalobkyni věřitelé způsobili problémy, včetně ohrožení jejího života. V ČR s manželem sotva uhradí životní náklady z vydělaných peněz. O mezinárodní ochranu požádala proto, že skončila platnost jejího pobytového povolení. Do Vietnamu se nemůže vrátit kvůli existenci vysokého dluhu, který není schopna splácet. Obává se ohrožení ze strany věřitelů a veškerý majetek tam prodala a s manželem hodlá zůstat v ČR. Uvedla, že by se mohla ve Vietnamu obrátit na státní orgány, ale neví, do jaké míry by to bylo účinné, neboť ji nemohou chránit celý život. V průběhu správního řízení podle žalovaného bylo objasněno, že důvodem žádosti je další legální pobyt v ČR. Návrat do vlasti žalobkyně odmítá z důvodu případného protizákonného jednání věřitelů. Podle žalovaného tak žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě.

Součástí správního spisu je Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19.2.2016, kde žalobkyně uváděla, že žádá o mezinárodní ochranu, protože její povolení

k pobytu bylo zrušeno, ale ona se nemůže vrátit do Vietnamu, protože nemá peníze na vyrovnaní dluhu a věřitelé by jí mohli dělat problémy, mohli by ohrozit i její život. Ve Vietnamu nic nemá, vše tam prodali. Její manžel je také v ČR a chtěli by zde spolu zůstat. Ve Vietnamu zůstali její rodiče se synem a bydlí v podnájmu. V rámci pohovoru žalobkyně doplnila, že před odjezdem z Vietnamu žila s manželovými rodiči, dočasně byla v Malajsii kvůli práci. Poté začala podnikat. V lednu 2011 z Vietnamu vycestovala, neboť se chtěla sloučit se svým manželem, do ČR. A dále ve Vietnamu se jí podnikání nedařilo, neměla s tím zkušenosti, nevyšlo jí to a vytvořila si hodně dluhů. Po příjezdu dostala povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Zhruba po roce dostávala víza již jen na dva až čtyři měsíce, nakonec dostala výjezdní vízum, poslední z února 2016. Důvodem bylo, že její manžel byl zadržen a odsouzen, již si nemohla svůj pobyt zde prodloužit. Chce tady zůstat s manželem a nechce se vrátit do Vietnamu, protože tam má dluhy a nemá prostředky na jejich vyrovnaní. Půjčila si od známých na vysoký úrok. Dohodli se na splátkách, musela prodat dům, ale nestačilo to na zaplacení dluhů. Dluh činí stále kolem sedmi milionů korun. V případě návratu do Vietnamu by se obávala, že kdyby zjistili, že nemá peníze, dělali by jí problémy, mohli by ohrozit i její život. Na státní orgány by se mohla obrátit, ale neví, nakolik by to bylo účinné, nemohou ji chránit celý život. Mimo Vietnam ji budou těžko hledat. Druhý důvod obav z návratu do vlasti je skutečnost, že tam nemá kde bydlet. Také by si nemohla najít práci, když nemá peníze a kde bydlet. Její manžel někdy pomáhá známým při podnikání v obchodě a v restauraci a žalobkyně občas hlídá děti známým a z toho jsou schopni žít. Rovněž její manžel podal žádost o mezinárodní ochranu a stále se řízení neukončilo.

Správní orgán doplnil spis o zprávy o zemi původu, konkrétně o informaci MVČR č.j. 98851/2015-LPTP z 26.5.2015, zprávu Ministerstva zahraniční USA o dodržování lidských práv za rok 2015, výroční zprávu Amnesty International z 24.2.2016, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015, výroční zprávu Human Rights Watch z 27.1.2016.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem žádosti žalobkyně je další legální pobyt na území ČR a návrat do vlasti odmítá z důvodu případného protizákonného jednání věřitelů, jimž není schopna splácet peníze. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný konstatoval, že důvody tohoto ustanovení jsou jednoznačně vymezeny a žalovaný nezjistil, že by obavy před možnou pomstou věřitelů jakkoliv souvisely s její rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině, nebo se zastáváním určitých politických názorů. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu si chtěla žalobkyně zajistit legální pobyt v ČR, aby zde mohla pobývat s manželem. Žalobkyni bylo v minulosti uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s manželem, o něž přišla díky manželově trestné činnosti. Skutečnost, že si ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na území ČR legalizovat další pobyt, nezakládá důvod pro udělení azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 7Azs 180/2004 ze dne 24.2.2005, podle něhož azylové řízení je prostředkem ochrany příslušníků cizích států, kteří jsou na území státu původu pronásledováni dle tohoto zákona, nebo mají z takového pronásledování odůvodněný strach. Zákonodárce nekonstruoval toto ustanovení jako prostředek k legalizaci pobytu v ČR, či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Žalovaný k tomuto dodal, že chápe snahu žalobkyně o setrvání v ČR, nicméně měla

svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoliv prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, když § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně neřadí. Ohledně strachu z násilného jednání věřitelů žalovaný konstatoval, že tato obava by byla důvodná, pouze pokud by byla tolerována či podporována státní mocí. Ani tato podmínka nebyla splněna a navíc je pouze hypotetická, neboť doposud k nestandardnímu jednání ze strany věřitelů vůči ní nedošlo. Vyjádření považuje proto správní orgán za účelové s cílem vyvolat domněnku o důvodech azylově relevantních. Žalobkyně se nezmínila, že by před odjezdem z vlasti měla jakékoliv potíže s domovskými orgány. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 5Azs 25/2003-94 ze dne 14.1.2004, podle kterého pojem „uprchlík“ se vztahuje na osobu, která se nachází mimo vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě či sociální skupině. Žalovaný konstatoval, že strach žalobkyně z návratu do vlasti kvůli praktikám při vymáhání dlužné částky ze strany věřitelů takovou státní represí není. Dále žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.6.2005 č.j. 3Azs 395/2004-68, podle něhož obecné tvrzení o pronásledování bez prokázání existence pronásledování, navíc když se stěžovatel neobrátil se svými problémy na domovské orgány či mezinárodní humanitární organizace, nelze podřadit pod zákonem o azylu vymezené důvody. Stejně tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel nepožádal o azyl bezprostředně po příjezdu do ČR, ale až po zadržení policií a rozhodnutí o jeho vyhoštění, což nasvědčuje účelovosti žádosti o azyl. Žalovaný v této věci konstatoval, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu až v době, kdy jí hrozilo reálné vycestování z území ČR, ač jí nebylo přímo uděleno správní vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout ochranu žadateli nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. V případě žalobkyně takové skutečnosti nebyly shledány. Správní orgán dále doplnil, že pokud by došlo skutečně k jakémukoliv protiprávnímu jednání ze strany věřitelů, má žalobkyně možnost se obrátit se žádostí o pomoc k domovským orgánům. Pouze pokud by jí pomoc neposkytly či odmítly, a po neúspěšném dovolání se k vyšším instancím, by se správní orgán dalším hodnocením vyjádření žalobkyně zabýval. V současné chvíli je má za účelově použité s cílem vyvolat domněnku o důvodech azylově relevantních. K otázce humanitárního azylu správní orgán konstatoval, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou osobou, která uvedla, že je zdravá. Nadto na udělení humanitárního azylu není nárok a žalobkyně se jeho udělení výslovně nedomáhala. Humanitární azyl je udělován pouze výjimečně v případech, kdy nebyl shledán důvod podle § 12 zákona o azylu a bylo by zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně tyto skutečnosti hodné zvláštního zřetele shledány nebyly. K otázce doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobkyně podle svého vyjádření nebyla nikdy členem politické strany či jiné organizace, ani se nijak v tomto směru neangažovala. Potvrdila, že ani před odjezdem neměla žádné potíže s vietnamskou státní mocí. Žalovaný uzavřel, že státní vietnamské orgány nejevily o žalobkyni žádný zájem a vzhledem k tomu, že nebyla aktivní v kritice režimu, nemá správní orgán důvod se domnívat, že by se o její osobu zajímaly po návratu do vlasti. Co se týče spekulativních obav žalobkyně z jednání věřitelů, správní orgán doplnil, že toto jednání dosud nenastalo. Kdyby k němu došlo, žalobkyně má možnost se obrátit s žádostí o pomoc ke státním domovským orgánům. Teprve, pokud by jí poskytnuta

pomoc nebyla či byla odmítnuta, by se správní orgán zabýval dalším hodnocením vyjádření žalobkyně. V současné chvíli je hodnotil jako účelově použité. Dále žalovaný konstatoval, že případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečností žalobkyní sdělených, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Podle žalovaného samotné právo na společný život žalobkyně s jejím manželem není neudělením mezinárodní ochrany dotčeno, neboť oba jsou rovněž státními příslušníky Vietnamu a mohou společně pobývat tam, kde budou mít možnost pobytu, což nemusí být výhradně v ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 4 Az 9/2010 ze dne 24.2.2011, podle něhož pokud zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj život v ČR, má možnost využít standardních institutů podle zákona o pobytu cizinců a nesnažit se o jejich obcházení. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky pro pobyt cizinců na území stanovené českým právním řádem, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR. Existence rodinných vazeb podle žalovaného nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě a žalovaný v této souvislosti poukázal např. na rozsudek NSS ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2 Azs 66/2008. Rodinné vazby v ČR nejsou podle žalovaného důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nadto vycestováním žalobkyně do země původu by podle žalovaného došlo ke sloučení rodiny s jejím synem, který žije u prarodičů ve Vietnamu.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud především konstatuje, že žalobní body jsou velmi stručné, přes obsáhlou žalobu, která ovšem se skládá převážně z obecných tvrzení o porušení jednotlivých zákonných ust. To platí zejména ohledně námitky porušení § 12 písm. b) zák. o azylu. Soud k této námitce uvádí, že z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením důvodů pro udělení azylu podle tohoto ust. zabýval a své závěry dostatečně podrobně a logicky zdůvodnil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou zákonem taxativně stanoveny a skutečnosti uváděné žalobkyní, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, důvody ekonomické, ani rodinné vztahy v ČR nelze těmito důvody podřadit. Soud má za to, že v průběhu správního řízení byly objasněny důvody žádosti žalobkyně o udělení azylu a že se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný. Bylo prokázáno, že hlavním důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR, kterou není možné zařadit pod taxativní důvody v ust. § 12 písm. b) zák. o azylu.

Žalobkyně spatřoval naplnění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu v obavách z protiprávního jednání soukromých vymahačů dluhů v zemi původu s tím, že ji státní orgány země neochrání. Soud stejně jako žalovaný zastává názor, že žalobkyní tvrzené obavy nelze podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jde o obavy pouze hypotetické, dosud k žádnému protiprávnímu jednání vůči ní nedošlo, tudíž ani nelze apriori předpokládat, že by žalobkyn byla ochrana ze strany státních orgánů odepřena.

Žaloba směřovala také proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu. V námitkách proti neudělení humanitárního azylu žalobkyně uváděla pouze, že podle jejího názoru z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve

vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu; tento žalobní bod je zcela nekonkrétní. K této žalobní námitce soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že se správní orgán možností udělení humanitárního azylu dostatečně zabýval, posoudil konkrétní situaci žalobkyně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části přezkoumatelné, dostatečně podrobné a v souladu se zásadou logiky.

Rovněž rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu považuje soud za správné, neboť obavy žalobkyně z protiprávního jednání věřitelů jsou dosud pouze hypotetické, nejedná se o bezprostředně hrozící vážnou újmu a také nelze akceptovat tvrzení žalobkyně, že by jí v případě takových potíží nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovských orgánů za situace, když se žalobkyně na tyto orgány vůbec neobrátila.

Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se správní orgán dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zák. o azylu a pouze a priori konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí však je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009 sp. zn. 2 Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný připomněl, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Manžel žalobkyně má také vietnamské občanství, ve Vietnamu pobývá i jejich nezletilý syn. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1,2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. února 2017

Za správnost: Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně